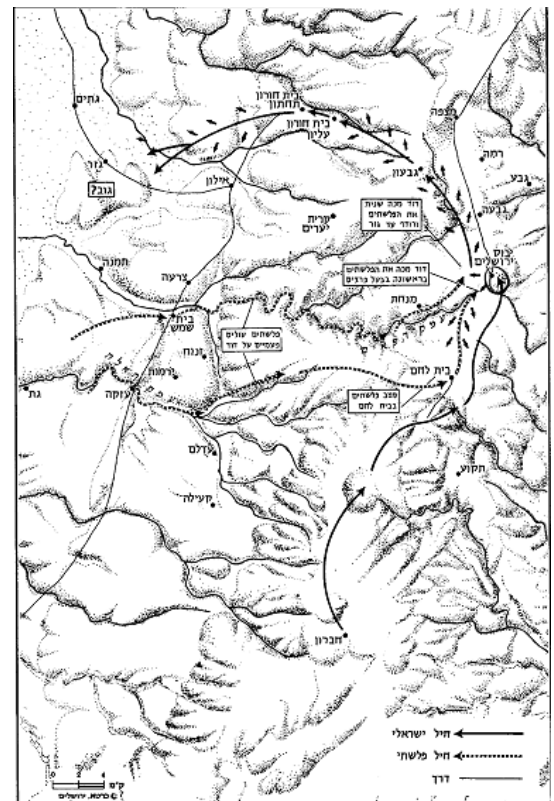

1 Then came all the tribes of Israel to David unto Hebron, and spoke, saying: 'Behold, we are thy bone and thy flesh. 2 In times past, when Saul was king over us, it was thou that didst lead out and bring in Israel; and the LORD said to thee: Thou shalt feed My people Israel, and thou shalt be prince over Israel.' 3 So all the elders of Israel came to the king to Hebron; and king David made a covenant with them in Hebron before the LORD; and they anointed David king over Israel. 4 David was thirty years old when he began to reign, and he reigned forty years. 5 In Hebron he reigned over Judah seven years and six months; and in Jerusalem he reigned thirty and three years over all Israel and Judah. 6 And the king and his men went to Jerusalem against the Jebusites, the inhabitants of the land, who spoke unto David, saying: 'Except thou take away the blind and the lame, thou shalt not come in hither'; thinking: 'David cannot come in hither.' 7 Nevertheless David took the stronghold of Zion; the same is the city of David. 8 And David said on that day: 'Whosoever smiteth the Jebusites, and getteth up to the gutter, and [taketh away] the lame and the blind, that are hated of David's soul--.' Wherefore they say: 'There are the blind and the lame; he cannot come into the house.' 9 And David dwelt in the stronghold, and called it the city of David. And David built round about from Millo and inward. 10 And David waxed greater and greater; for the LORD, the God of hosts, was with him. 11 And Hiram king of Tyre sent messengers to David, and cedar-trees, and carpenters, and masons; and they built David a house. 12 And David perceived that the LORD had established him king over Israel, and that He had exalted his kingdom for His people Israel's sake. 13 And David took him more concubines and wives out of Jerusalem, after he was come from Hebron; and there were yet sons and daughters born to David. 14 And these are the names of those that were born unto him in Jerusalem: Shammua, and Shobab, and Nathan, and Solomon; 15 and Ibhar, and Elishua, and Nepheg, and Japhia; 16 and Elishama, and Eliada, and Eliphelet.

17 And when the Philistines heard that David was anointed king over Israel, all the Philistines went up to seek David; and David heard of it, and went down to the hold. 18 Now the Philistines had come and spread themselves in the valley of Rephaim. 19 And David inquired of the LORD, saying: 'Shall I go up against the Philistines? wilt Thou deliver them into my hand?'

And the LORD said unto David: 'Go up; for I will certainly deliver the Philistines into thy hand.' 20 And David came to Baal-perazim, and David smote them there; and he said: 'The LORD hath broken mine enemies before me, like the breach of waters.' Therefore the name of that place was called Baal-perazim. 21 And they left their images there, and David and his men took them away.

22 And the Philistines came up yet again, and spread themselves in the valley of Rephaim. 23 And when David inquired of the LORD, He said: 'Thou shalt not go up; make a circuit behind them, and come upon them over against the mulberry-trees. 24 And it shall be, when thou hearest the sound of marching in the tops of the mulberry-trees, that then thou shalt bestir thyself; for then is the LORD gone out before thee to smite the host of the Philistines.' 25 And David did so, as the LORD commanded him, and smote the Philistines from Geba until thou come to Gezer.

לכבוד יום לחרור ירושלים: עיון בספר כיבוש(?) ירושלים (ש"ב ה) חלק ב'

In Honor of Yom Yerushalayim: The Story of David's Conquest(?) of Yerushalayim (II Shmuel 5) part 2

1 Then came all the tribes of Israel to David unto Hebron, and spoke, saying: 'Behold, we are thy bone and thy flesh. 2 In times past, when Saul was king over us, it was thou that didst lead out and bring in Israel; and the LORD said to thee: Thou shalt feed My people Israel, and thou shalt be prince over Israel.' 3 So all the elders of Israel came to the king to Hebron; and king David made a covenant with them in Hebron before the LORD; and they anointed David king over Israel.

4 David was thirty years old when he began to reign, and he reigned forty years. 5 In Hebron he reigned over Judah seven years and six months; and in Jerusalem he reigned thirty and three years over all Israel and Judah. 6 And the king and his men went to Jerusalem against the Jebusites, the inhabitants of the land, who spoke unto David, saying: 'Except thou take away the blind and the lame, thou shalt not come in hither'; thinking: 'David cannot come in hither.' 7 Nevertheless David took the stronghold of Zion; the same is the city of David. 8 And David said on that day: 'Whosoever smites the Jebusites, and gets up to the gutter, and [takes away] the lame and the blind, that are hated of David's soul--' Wherefore they say: 'There are the blind and the lame; he cannot come into the house.' 9 And David dwelt in the stronghold, and called it the city of David. And David built round about from Millo and inward. 10 And David waxed greater and greater; for the LORD, the God of hosts, was with him.

(1) שמואל ב:ה

(א) וַיָּבֹאוּ כָּל-שִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל אֶל-דָּוִד חֶבְרוֹנָה וַיֹּאמְרוּ לְאִמָּד הֲנֵנוּ עִמָּךְ וְבִשְׂרָךְ אֲנַחְנוּ: (ב) גַּם-אַתְּמוֹל גַּם-שְׁלֹשׁוֹם בְּהֵיוֹת שָׂאֹל מֶלֶךְ עָלֵינוּ אַתָּה הֵייתָה מוֹצִיא מוֹצִיא הַמּוֹצִיא וְהַמְבִּיא אֶת-יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר ה' לךְ אַתָּה תִרְעָה אֶת-עַמִּי אֶת-יִשְׂרָאֵל וְאַתָּה תִּהְיֶה לְנָגִיד עַל-יִשְׂרָאֵל: (ג) וַיָּבֹאוּ כָּל-זְקֵנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל-הַמֶּלֶךְ חֶבְרוֹנָה וַיְכַרְתּוּ לְהֵם הַמֶּלֶךְ דָּוִד בְּרִית בְּחֶבְרוֹן לִפְנֵי ה' וַיִּמְשְׁחוּ אֶת-דָּוִד לְמֶלֶךְ עַל-יִשְׂרָאֵל:

(ד) בְּךָ-שְׁלָשִׁים שָׁנָה דָּוִד בְּמַלְכוֹ אַרְבַּעִים שָׁנָה מֶלֶךְ: (ה) בְּחֶבְרוֹן מֶלֶךְ עַל-יְהוּדָה שִׁבַע שָׁנִים וְשִׁשָּׁה חֳדָשִׁים וּבִירוּשָׁלַם מֶלֶךְ שְׁלֹשִׁים וּשְׁלֹשׁ שָׁנָה עַל כָּל-יִשְׂרָאֵל וַיְהוּדָה:

(ו) וַיֵּלֶךְ הַמֶּלֶךְ וַאֲנָשָׁיו יְרוּשָׁלַם אֶל-הַיְבֹסִי וַיֹּשֶׁב הָאָרֶץ וַיֹּאמֶר לְדָוִד לֹא-תָבֹא הֵנָּה כִּי

אֶס-הַסִּידֶךָ הָעֹרִים וְהַפְּסָחִים לְאִמָּד לֹא-

יָבֹא דָוִד הֵנָּה: (ז) וַיֵּלֶכְד דָּוִד אֶת מִצְדַת צִיּוֹן הִיא

עִיר דָּוִד: (ח) וַיֹּאמֶר דָּוִד בַּיּוֹם הַהוּא כָּל-מַפְּהָ יְבֹסִי

וַיַּגַּע בַּצַּנּוֹר וְאֶת-הַפְּסָחִים וְאֶת-הָעֹרִים

שָׁנְאוּ שָׁנְאוּ נַפְשׁ דָּוִד עַל-כֵּן יֹאמְרוּ עוֹר וּפְסָח

לֹא יָבֹא אֶל-הַבַּיִת: (ט) וַיֹּשֶׁב דָּוִד בַּמִּצְדָּה וַיִּקְרָא-לָהּ

עִיר דָּוִד וַיִּבֶן דָּוִד סָבִיב מִן-הַמְּלוּא וּבֵיתָה: (י) וַיֵּלֶךְ דָּוִד הַלְּוָךְ

וַגְּדוֹל וְה' אֱלֹהֵי צְבָאוֹת עִמּוֹ:

(2) יהושע י'

(א) וַיְהִי כַשְׁמֹנַע אֲדָנִי-צָדֵק מֶלֶךְ יְרוּשָׁלַם כִּי-לָכַד יְהוֹשֻׁעַ אֶת-הָעִיר וַיְחַרְיֶמָהּ כַּאֲשֶׁר עָשָׂה לִירֵחוֹ וְלַמְּלָכָה כִּי-עָשָׂה לָעִיר וְלַמְּלָכָה וְכִי הִשְׁלִימוּ יְשִׁבֵי גִבְעוֹן אֶת-יִשְׂרָאֵל וַיְהִי בְקָרְבָם: (ב) וַיִּרְאוּ מֵאֹד כִּי עִיר גְּדוֹלָה גִבְעוֹן כַּאֲחַת עָרֵי הַמְּמַלְכָה וְכִי הִיא גְדוֹלָה מִן-הָעִיר וְכָל-אֲנָשֵׁיהָ גִבְרִים: (ג) וַיִּשְׁלַח אֲדָנִי-צָדֵק מֶלֶךְ יְרוּשָׁלַם אֶל-הוֹזָהם מֶלֶךְ-חֶבְרוֹן וְאֶל-פְּרָאִם מֶלֶךְ-יְרֵמֹת וְאֶל-יָפִיעַ מֶלֶךְ-לְכִישׁ וְאֶל-דָּבִיר מֶלֶךְ-עַגְלוֹן לֹאמֹר: (ד) עַל-וֹאֲלֵי וְעוֹרָנִי וְנִכְבָּה אֶת-גִּבְעוֹן כִּי הִשְׁלִימָה אֶת-יְהוֹשֻׁעַ וְאֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל... (ה) וַיַּעֲשׂוּ כֵן וַיַּעֲזְבוּ אֵלָיו אֶת-חַמְשַׁת הַמְּלָכִים הָאֵלֶּה מִן-הַמְּעָרָה אֶתוֹ מֶלֶךְ יְרוּשָׁלַם אֶת-מֶלֶךְ חֶבְרוֹן אֶת-מֶלֶךְ יְרֵמֹת אֶת-מֶלֶךְ לְכִישׁ אֶת-מֶלֶךְ עַגְלוֹן: (ו) וַיְהִי כַהֲוִיצִיאֵם אֶת-הַמְּלָכִים הָאֵלֶּה אֶל-יְהוֹשֻׁעַ וַיִּקְרָא יְהוֹשֻׁעַ אֶל-כָּל-אִישׁ יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אֶל-קָצִינָי אֲנָשֵׁי הַמְּלָחָמָה הַהִלְכֹוּ אִתּוֹ קָרְבוּ שִׁמּוּ אֶת-רַגְלֵיכֶם עַל-צִוְאוֹרֵי הַמְּלָכִים הָאֵלֶּה וַיִּקְרְבוּ וַיִּשְׁמְעוּ אֶת-רַגְלֵיהֶם עַל-צִוְאוֹרֵיהֶם: (ז) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהוֹשֻׁעַ אֶל-תִּירְאוּ וְאֶל-תַּחַתּוּ חִזְקוּ וַאֲמִצּוּ כִּי כָכָה יַעֲשֶׂה ה' לְכָל-אֲשֶׁר יִבְרָא אִתְּכֶם אֲשֶׁר אַתֶּם נֹלְחָמִים אוֹתָם:

Questions:

- 1) Why did David "go" to ירושלים?
- 2) Who told דוד that the "blind and lame" may not come in? What does this mean? Who are they?
- 3) How are we to understand the phrase שְׁנֹאוּ נַפְשׁ דָּוִד (regarding the blind and the lame) and why may they "not enter the house"? Which house?

(3) יהושע יב

(ז) ואלה מלכי הארץ אשר הבה יהושע ובני ישראל בעבר הירדן ימה מבעל גד בבקעת הלבנון ועד ההר החלק העלה שעירה ויתנה יהושע לשבטי ישראל ירשה כמחלקתם: (ח) בהר ובשפלה ובערבה ובאשדות ובמדבר ובנגב החתלי האמרי והכנעני הפרזי החזי והיבסי: ... (י) מלך ירושלים אחד מלך חברון אחד:

(4) יהושע טו:סג

ואת היבסי וישבי ירושלים לא יכלו בני יהודה להורישם וישב היבסי את בני יהודה בירושלים עד היום הזה:

(5) שופטים א

(ד) ויעל יהודה ויתן ה' את הכנעני והפרזי בידם ויבוסם בבזק עשרת אלפים איש: (ה) וימצאו את אדני בזק בבזק וילחמו בו ויכו את הכנעני ואת הפרזי: (ו) וינסו אדני בזק וירדפו אחריו ויאחזו אתו ויקצצו את בהנות ידיו ורגליו: (ז) ויאמר אדני בזק שבעים מלכים בהנות ידיהם ורגליהם מקצצים היו מלקטים תחת שלחני כאשר עשיתי בן שלם לי אלהים וביאהו ירושלים וימת שם: (ח) וילחמו בני יהודה בירושלים וילכדו אותה ויפיה לפי חרב ואת העיר שלחו באש:

(6) שופטים א:כא

ואת היבסי ישב ירושלים לא הורישו בני בנימן וישב היבסי את בני בנימן בירושלים עד היום הזה:

(7) שופטים יט

... ויקם וילך ויבא עד נכח יבוס היא ירושלים ... הם עם יבוס והיום רד מאד ויאמר הנער אל אדניו לכה נא ונסודה אל עיר היבסי הזאת ונליון בה: (יב) ויאמר אליו אדניו לא נסוד אל עיר נכרי אשר לא מבני ישראל הנה ועברנו עד גבעה:

(8) שמואל יז:גד

ויקח דוד את דאש הפלשתי וביאהו ירושלים ואת כליו שם באהליו:

(9) דברים טו:כא

וכי יהיה בו מום פסח או עור כל מום רע לא תזבחנו לה' אלהיך:

(10) מלאכי א:ח

וכי תגשון עור לזבח אינ רע וכי תגישו פסח וחלה אינ רע הקריבהו נא לפחתך הירצך או הישא פניך אמר ה' צבאות:

(11) בראשית ל:לב, לה

אעבר בכל צאנך היום הסור משם כל שנה וטלוא וכל ששה חום בפשבים וטלוא ונקד בעזים והיה שכרי: ויום הסור ביום ההוא את התנישים העקדים והטלאים ואת כל העזים הנקדות והטלאות כל אשר לבן בו וכל חום בפשבים ויתן ביד בניו:

(12) בראשית לה:ב

ויאמר יעקב אל ביתו ואל כל אשר עמו הסרו את אלהי הנכר אשר בתכם והטהרו והחליפו שמלתיכם:

(13) דברים יא:טז

השמרו לכם פן יפתה לבבכם וסרתם ועבדתם אלהים אחרים והשתחיתם להם:

(14) בראשית יד:יח

ומלכי עדרך מלך שלם הוציא לחם ויין והוא כהן לאל עליון:

(15) שמואל ב כד

(יח) ויבא גר אל דוד ביום ההוא ויאמר לו עלה הקם לה' מזבח בגרן ארונה היבסי: (יט) ויעל דוד כדבר גר כאשר צוה ה': (כ) וישקף ארונה וירא את המלך ואת עבדיו עברים עליו ויצא ארונה וישתחו למלך אפיו ארצה: (כא) ויאמר ארונה מדוע בא אדני המלך אל עבדו ויאמר דוד לקנות מעמך את הגרן לבנות מזבח לה' ותעצר המגפה מעל העם: (כב) ויאמר ארונה אל דוד יקח ויעל אדני המלך הטוב בעיניו ראה הבקר לעלה והמרגים וכלי הבקר לעצים: (כג) הכל נתן ארונה המלך למלך ויאמר ארונה אל המלך ה' אלהיך ירצך: (כד) ויאמר המלך אל ארונה לא כיקנו אקנה מאותך במחיר ולא אעלה לה' אלהי עלות חנם ויקן דוד את הגרן ואת הבקר בכסף שקלים חמשים: